

Hon syngur á pallinum:

Tú venist við at standa á palli

Mikudagin hoyrdist rødd hennara fyrri fyrstu ferð í danska útvarpinum og seinastu tíðina hevur hon javnan verið at hoyrt í føroyska og útvarpinum. Vit hava tosað við 24 ára gomlu Sølva Højgaard, sum hevur lagt rødd til nýggju fløguna hjá Bergmonnum

JUSTINUS LEIVSSON
EIDESGAARD

Hvussu kennist tað knappliga at gerast kendur, at hoyra seg sjálfan syngja í útvarpinum, at verða ein persónur, sum tosað verður um?

24 ára gamla Sølva Højgaard var ein heilt vanlig genta til fyrri kortum. Men fyrri jól kom eina fløga hjá Bergmonnum út og Sølva hevur lagt rødd til teir flestu av songunum og nú er Sølva kanppliga ikki hvør sum helst. Føroyingar hava tikið hennara rødd til sín, tað sæst á hvussu ofta hon er at hoyra í útvarpinum. Fólkin skilja at hoyra Sølva og Bergmenn.

Mikudagin var hon fyrstu ferð at hoyra í danska útvarpinum og gongst sum hon og Bergmenn ætla, so verður hon eisini at hoyra í norskskum og svenskskum útvarpi. Ætlanin er at syngja fløguna á danskskum og svenskskum. Og longu nú er Sølva at hoyra í íslenskskum útvarpi.

Men Sølva trínir eisini fram á palli saman við dansibólkinum Bergmenn og tá hon er heima í Føroyum, syngur hon eisini

saman íslenska prentararnum Njál og sumbinginum G'org, sum manna hendan bók.

– Eg havi sungið síðan eg var heilt lítill. Vit sungu nógv heima hjá okkum. Men tað er ikki fyrr enn eg varð vaksin, at eg avgjórði at fara at gera meira við sangin, sigur Sølva Højgaard.

Hon er dóttir Vitu og Søren Højgaard. Tey fluttu niður fyrri nókrum árum síðan og Sølva er eisini í dag búsett í Danmark.

Á tónleikaskúla

– Eg fór til Íslands og slapp inn á íslenska tónleikaskúlan FÍH. Hetta er sami skúli sum James og aðrir føroyingar hava gingið á. Har tók eg sang sum høvuðsgrein. Eg var bert tað eina árið á skúlanum. Tað gekk frálíkt, men aðrar umstøður gjørdu, at eg gavst, sigur Sølva Højgaard.

– Hetta árið í Reykjavík var eitt sera gevandi ár fyrri meg. Ikki ert á skúlanum, men eisini úttanfyri. Eg sang í einum orkestri. Eg sang eisini á eini blues barr í Reykjavík á royndi eisin røddina á barrum, har fólk ávótuni kundu sleppa at

Sølva Højgaard sædd gjøgnum linsuna hjá myndamanninum á Sosialinum, Kalmar Lindenskov mikudagin

royna seg. Hetta eru sokallaðar Karioké barrir, sigur hon.

– Er tað munur á at syngja fyrri føroyingum og íslendingum?

– Tað er rættuliga stórmunur. Íslendingar sita og lurta og teir eru sera kritiskir. Tí er neyðugt at leggja sær sera nær, tá ein syngur fyrri íslendingum. Syngur tú væl, so verður røst, syngur tú minni væl, so hoyrir tú eisini fyrri tað. Føroyingar eru nógv meira fullir. Teir krevja ikki so nógv. Teir ganga ofta bert og vála á gólvinum, men teir hava eisini lættari at koma við komplimentum, sigur Sølva.

– At syngja í Íslandi minnir nógv um at syngja á Café Natúr í Havn. Har sita fólk niðri og lurta, sigur hon.

Strævið lív

Sølva býr sum nevnt í Danmark. Men hon er heima í lötuni fyrri saman við Bergmonnum at presentera nýggju fløguna. Sølva eigur eina sjei á gamla dóttir.

– Tað at syngja til konsertir og í dansihølum, hvussu riggar tað saman við einum vanligur privatlívið?

– Tað er sjálvsagt eitt strígið arbeiði og arbeiðstíðin er náttin. Eitt nú til dans, so byrja vit á pallinum eitt sindur aðrenn midnátt og vit eru ikki liðug fyrr enn klokkan fyra á morgni. Eg eri so heppin, at eig havi ein sera fittan sjeik, sum fer upp við dóttirini um morgunin og ansar eftir henni. Sjálv komið eg ikki upp fyrr enn eitt sindur út á dagin, sigur hon.

– Hvussu kennist tað at

hvør rørsla verður eyggleidd av langtandi mannfólki, tá tú syngur til dans ella tá tú stendur á palli til konsert?

– Tú venist við tað og tað er sjáldan, at mannfólk eru „óbehagilig“. Heldur hinvegin, teir koma við komplimentum um mín sang, sigur hon.

Sølva lærir í lötuni til sangpetagok. Hon er í lötuni ikki í nókrum tónleikabólki.

– Eg havi dreymar um at arbeiða við evnaveikum og tónleiki. Annars havi eg søkt um at sleppa inná konservatorium í Keypmannahavn. Helst á tað kongaliga og eg biði spent eftir um eg sleppi inn. Tá eg gekk á tónleikaskúlanum í Íslandi, lærði eg rættuliga at nýta búkvøddarnar og at nýta røddina rætt. Eg sang eisini nógv operasang. So hvør veit, kanska sleppi eg á

konservatorium, sigur hon.

Hvussu stóra ávirkan hevur tú á sangin, tá tú syngur í einum bólki, sleppur tú sjálf at avgerða hvussu tú skal syngja?

– Tá talan er um at syngja saman við øðrum, so er neyðugt at laga seg. Men eg havi mína egnu rødd og eg nýti hana á mín hátt. Hetta kann ein ikki hugsa. Tí avgeri eg sjálf hvussu eg syngi.

Sølva verður heima í Føroyum hendan mánaðin út, síðan fer hon aftur til Danmarkar á petagokskúlan.

Lítill ivi er um, at vit fara at hoyra meir til eyðkendu røddina hjá Sølva Højgaard.